

VVA berichten

Redactie-adres: Terracottastraat 83, 2284 HB Rijswijk

E-mailadres: luscure@ziggo.nl

augustus 2022, nr. 134

VVAers, gegroet

Zo zijn we alweer in augustus beland en sommigen van u hebben de vakantie al achter de rug of moeten nog gaan.

We hebben wel een maand juli achter de rug. Heel veel zon, tropische temperaturen en zeer weinig regen.

Maar goed mensen, we moeten nog maar afwachten wat augustus verder gaat brengen, we zitten zo weer in de herfst.

Wat treft u zoal aan in dit zomernummer van de VVA?

Een verslag van ons voorjaarsuitstapje naar Haarlem en een verslag over een voorouder van de hand van Anita Lestrade.

Twee artikelen van Wiet Josso en verder Bestuursmededelingen.

Dan gaan we ons weer richten op wat komen gaat en wel de najaarsvergadering.

Bestuursmededelingen

UBO, kamer van koophandel: De voorzitter, penningmeester en secretaris hebben bericht gekregen van hun inschrijving als UBO, bij de Kamer van Koophandel. Als u precies wil weten hoe het zit, kan de secretaris u de stukken sturen.

Contributie: wilt u allen nagaan of de contributie 2022 is betaald? Er zijn leden die nog niet betaald hebben. Informatie bij de penningmeester: 0655107319 of email: harrydelpeut@hotmail.com Let op: nieuw e-mailadres!

Najaarsvergadering 16 oktober in De Bilt, wederom in "De Oude Winkel", Waterweg 110, 3731 HN De Bilt.

Aanvang: vanaf 11.00 uur koffie/vlaai. Voor de lunch wordt gezorgd.

Na de lunch vergaderen, tussen 15.00 en 17.00 uur nog een glas/borrel.

Rond 17.00 sluiten.

Mogelijk is er nog een spreker.

Kosten: **deze najaarsvergadering is gratis.**

Aanmelden: vóór 15 september.

Via e-mail: anita.lestrade@kpnmail.nl

Telefoon: 06 18724039

Op papier: A. Lestrade

Houtvester 19

3834 CV Leusden

Tot ziens op 16 oktober in De Bilt!

Zo is 't gekomen . . .

In 1975 waren mijn ouders 50 jaar getrouwd. Ter gelegenheid daarvan had ik mij voorgenomen de familiegeschiedenis van de familie Josso uit te spitten. Maar dat vond ik niet genoeg, ik wilde dit ook doen met de familie van mijn moeder (Smale), de familie van mijn vrouw (Payralbe) en de familie van de moeder van mijn vrouw (Nijman).

In 1980 was ik daarmee al zo ver, dat ik een dik boek kon samenstellen met de titel: *De voorouders van Aloysius Josso en Anna Payralbe*. Ik had alle mogelijke aktes verzameld, huwelijksbijlagen en de oudste familiefoto's. Bij elkaar werd het zoveel papier dat ik een bevriende boekbinder van Rath en Dodenhever (fabrikant van behangpapier) bereid vond al die pagina's in te binden, terwijl hij voor de omslag een huid van kalfsleer gebruikte. Het geheel vormde een omvang van een statenbijbel.

Mijn genealogische pogingen bleven niet onopgemerkt in mijn familie en die van mijn vrouw Anna. Het leidde er zelfs toe dat ik een familiereünie van de Payralbe's organiseerde en ik moet zeggen dat die goed werd bezocht, helaas leidde dat er niet toe dat zich nieuwe leden voor de VVA meldden, maar de poging daartoe was er.

Toen Nico Balkenende in 1983 het verzoek kreeg van Odette Meijnial en Geneviève Coupas om naar aanleiding van hun studie "*Les Auvergnats en Hollande et en Belgique*" de daarin opgenomen namen van de emigranten naar Holland op te sporen, toog deze actieve man direct aan het werk. Speurende in telefoonboeken bleken dat er aardig wat te zijn. Onder andere een oom van mijn vrouw in Amsterdam ontving zo'n brief. Hij wist er geen raad mee en stuurde de brief naar de vader van Anna, die hem vervolgens aan mij doorgaf en *zo is 't gekomen*.

De meeste van onze leden weten wel dat Nico een bevlogen man was die er geen gras over liet groeien. Resultaat: een bijeenkomst op 31 maart 1984 van aangeschreven nazaten van Auvergnaatse emigranten (ketellappers en paraplummakers). Vooraf was er in Antignac een tentoonstelling georganiseerd over de Nederlandse nazaten van de emigranten. Bezoekers aan deze tentoonstelling waren onder andere: *Sadi de Gorter*, een vooraanstaande Nederlander met veel contacten in Frankrijk, *Charles Huybreegts*, werkende op de Nederlandse ambassade in Frankrijk en *Lucien Gard* secretaris-generaal van de association Frande-Hollande, niet de minsten dus. Voor Balkenende voldoende prominenten om door te zetten, en zo is het uiteindelijk gegaan. Op de bijeenkomst in Pijnacker werd besloten een vereniging op te richten onder de naam *Vereniging Van Vrienden van Auvergne*.

De oprichtingsvergadering vond plaats op 24 oktober 1984. Er werd een voorlopig bestuur gevormd met o.a. Nico Balkenende als voorzitter, Paul Weesie als secretaris, Frits Lammerts als penningmeester en de leden Max Laboyrie en Piet Lestrade. Vooral Paul Weesie heeft er veel aan gedaan om tot een stevige, rechtsgeldige vereniging te komen met het samenstellen van statuten en een huishoudelijk reglement, die werden verleden door een notaris in Breda.

Ik mag wel zeggen dat deze vereniging veel heeft bijgedragen aan een onderlinge vriendschap en waardering. Vele mooie reizen zijn gemaakt en niet te vergeten de plezierige voorjaarsbijeenkomsten. Ook de jubilea hebben wij voluit gevierd. De banden met het land van herkomst **Auvergne** aangehaald. Kortom we kunnen trots zijn op de **VVA**.

Wiet Josso

Foto van voorouder

Dit is Albertus Lestrade, geboren te Didam 29-03-1843, jongste zoon van Adolbertus Lestrade en Henrica Johanna Mientjes. Kleinzoon van de franse Pierre, die vanuit Sainte Colombe in Didam terecht was gekomen. Bij zijn geboorte werd de naam al met een n erachter geschreven.

Hij was net als vader en grootvader koperslager, maar ook loodgieter en aannemer in het leggen en repareren van telegraaflijnen, aannemer van grondboringen.

Hij trouwde te Arnhem, 04-02-1874 met Maria Johanna Gesina Weenen, geboren te Arnhem 19-08-1844, dochter van Hendricus Johannes Weenen, logementhouder en Gesina Gerritsen. Uit dit huwelijk twee dochters, waarvan de eerste maar drie jaar oud werd. Zeven weken na de geboorte van de tweede, overleed Maria,

22-02-1876.

Albertus hertrouwde te Arnhem 10-01-1877 met de jongere zus van zijn eerste vrouw, Gesina Christina Weenen, geboren te Arnhem 23-04-1846. In die tijd was hiervoor dispensatie van de koning nodig. Dit speciale document is als huwelijks bijlage te vinden bij de huwelijksakte. Uit dit huwelijk twee dochters, die anderhalf jaar en één jaar oud werden, een zoon die de volwassen leeftijd bereikte. De tweede echtgenote werd ook niet oud, 43 jaar.

In 1905 woonde Albertus met zijn zoon Albertus Johannes Hendrikus in Amersfoort, in 1908 vertrokken ze naar Utrecht, waar Albertus 30-01-1918 in het St. Antonius Gasthuis is overleden, op 74-jarige leeftijd. De zoon trouwde in 1922 in Amersfoort, waar hij toen weer woonde.

Tweede vrouw, Gesina Christina

Een foto van het bedrijf van Albertus. Op het bord: Praktische grondboring Zuidhoek bij Zierikzee, A.Lestrade (Zonder n!) Arnhem. Albertus is tweede van rechts. Helaas is de foto slecht van kwaliteit en heeft iemand een kruisje boven de hoed van Albertus gezet. Hier volgt de huwelijks-bijlage, namens koning Willem III.

De foto's zijn door mijn ouders verzameld, waarschijnlijk via kinderen van de zoon.

Anita Lestrade 2022

verslag van de Haarlem-dag VVA 8 mei 2022

De dag begint gelukkig met mooi weer en dat blijft tot het einde zo.

We verzamelen vanaf half elf in het café van het Teylers Museum.

Aanwezig: Pieta en Harry Delpout, Loes en Jan Mulder, Anita Lestrade en Peter Ankum, Ilonka en Paul Luscuere, Mieke Goudeau, Hanne Sons, Riet Dumas, Anne en Wiet Josso, Anneke Cinqualbre, Jacqueline en Jack Grossat, Guido Weesie, Elselien de Meulder en Frank Lestrade, Ingrid en Pieter Laboyrie, Betty en Jacques Noordermeer. Heel leuk om An Hutchison er weer bij te hebben, en we verwelkomden voor de eerste keer Herman Delpout, achterneef van Harry.

Na de koffie met gebak worden we door gidsen van het museum opgehaald en worden we in twee groepen rondgeleid langs een aantal hoogtepunten in het museum. Mooi is de ovale zaal met daglicht door het glazen plafond. Het gebouw was niet als museum bedoeld, maar als kennis-centrum. Hier kon je elektriciteit bestuderen met allerlei apparaten, fossiele gesteenten en skeletten, maar ook schilderkunst. De heer Pieter Teyler heeft dat in zijn testament beslist. Sinds een aantal maanden is het oorspronkelijke woonhuis van Pieter Teyler bij het museum getrokken. Het is mooi gerestaureerd. In de ontvangstkamer

werden altijd nog de vergaderingen van de directie van het museum gehouden, met het inktstel van Teyler op de tafel. Traditie. We kunnen natuurlijk niet alles in een uur bekijken, maar het is een heel interessant museum.

In het café staat inmiddels de lunch klaar. Een soepje, broodjes, yoghurt met fruit, heerlijk. Dan begeben we ons naar buiten, de zon in. Aan de overkant van

het Spaarne is de aanlegsteiger van de rondvaartboten van Smidje Canal Cruises. We varen inderdaad rond. Langs de mooi gerestaureerde molen “de Adriaan”, de Nieuwe Gracht op, naar de Kinderhuissingel, Leidse vaart, met de Basiliek Sint Bavo, langs de schouwburg via Raamsingel en Kampersingel weer het Spaarne op. Een mooie tocht door een mooie oude stad.

Vanaf de boot is het een klein stukje lopen richting de Grote of Sint Bavo-kerk. Aan de voet zitten we heerlijk op een zonnig terras met een glas prosecco. Daarna nog wat drankjes en hapjes. Tegen zes uur gaat iedereen weer op huis aan. Een heerlijke dag!

mei 2022, Anita Lestrade

Vulkanisch landschap Chaîne des Puys in Auvergne in de picture.

Via een artikel in TROUW van 8 juni 2019 ben ik er achter gekomen dat het vulkanische landschap van Chaîne des Puys in Auvergne sinds 2018 op de Werelderfgoedlijst van Unesco staat. Omdat veel van onze leden dat wellicht niet weten, laat ik een groot deel van het artikel van Imco Lanting van 8 juni 2019 hieronder volgen.

Vulkanen, daar draait het om in Auvergne. Heel veel vulkanen, die hier puys heten, naar het Latijnse woord 'podium'. Alle tachtig liggen ze in een dertig kilometer lange strook van noord naar zuid. Je hebt ze in alle soorten en maten en aan hun vorm kun je zien hoe ze indertijd zijn uitgebarsten. Sommige explodeerden als een bom en smeten stenen en gloeiend heet gruis tot in de wijde omtrek neer. Andere vloeiden geleidelijke lava af. De uitbarstingen vonden tussen 8400 en 95.000 jaar geleden plaats -in geologische termen is dat gisteren. De Chaîne des Puys valt daarom in de categorie jong. Zo jong zelfs dat mensen met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid getuige zijn geweest van de geboorte van dit grillige landschap.

Als er koningen bestaan in de wereld van vulkanen, dan is de Puy de Dôme van oudsher zeker de monarch van Chaîne des Puys. Het is de hoogste (1465 meter) en verreweg de populairste. Tweeduizend jaar geleden al sjouwden de Romeinen loodzware blokken steen de berg op en bouwden op de top een tempel ter ere van hun god Mercurius, achttien eeuwen later zwoegden Tour de France-renners als Eddy Merckx zich op de racefiets een weg naar boven, op jacht naar een etappezege.

Maar waarom jezelf afbeulen als je ook met een treintje naar boven kunt. Dat doet dus ook het merendeel van de toeristen al kun je nog steeds kiezen voor de sportieve optie: lopend via het Romeinse muilieren-of geitenpad, maar de boodschap is steeds dezelfde: je bent pas in de Auvergne geweest als je op de Puy-de-Dôme bent geweest. *(Op donderdag 25 juni 2004 hebben we deze koning onder de Puys bezocht toen we vanuit ons verblijf in "Le Grand Panorama" gelegen bij Lac Jambon een bezoek brachten aan deze gigant).*

Knuffelvulkaan

De Puy-de-Dôme wordt ook wel de "Knuffelvulkaan" genoemd. Daar komt bij dat een vulkanisch gebied zich nu eenmaal het beste van bovenaf laat bekijken, in vogelvlucht is dit wonderlijke natuurfenomeen vanaf de hoogste puy op z'n mooist.

Onwillekeurig had je best getuige willen zijn van een uitbarsting van een van de bulten. Maar helaas, de vulkanen slapen momenteel diep en het zal waarschijnlijk nog duizenden jaren duren voor een enkeling ontwaakt. We moeten het doen met de films die het plaatselijke, educatieve amusementspark "Vulcania" vertoont. *(en daar heeft toen de groep ook een bezoek gebracht.)*

Liever dan hun knuffelvulkaan beklimmen, zoeken inwoners rust op andere plekken in hun uitgestrekte Chaîne des Puys. Bovendien is de ene vulkaan de andere niet. Zoals Puy Puy Pariou (nog iets verborgener) Puy de Côme, met ronddalende kraters zoals je ze kent uit de boekjes en waarin je kunt afdalen. Tien kilometer verderop lijkt je bij de beklimming van de Puy de la Vache – via een provisorisch aangelegde, steile trap -op een stukje Mars beland te zijn.

Warmwaterbronnen

Waar vulkanische activiteit voorkomt, zijn warmwaterbronnen nooit ver weg. De Auvergne grossiert al sinds de Romeinse oudheid in kuurbaden. Van het noordelijkste departement Allier tot en met de Cantal in het zuiden verbindt de Route des Villes d'eaux de voornaamste. Het kuren werd na de Romeinse tijd in de 19^e eeuw weer nieuw leven ingeblazen en leidde tot plaatsen als Vichy en Châtel-Guyon.

Bronwater is niet allen om te zwemmen, iets ten noorden van Clermont-Ferrand, in Volvic, stoppen ze het ook in flessen -de naam is voor de Auvergne wat Spa is voor België.

Ook talloze kleine landbouwers maken gretig gebruik van de vruchtbare vulkanische bodem – voor zover mogelijk dan, want grote delen zijn beschermd natuurgebied. En of het nu de regionale kazen zijn, het vlees, de honing of de wijn, alles uit de Chaîne des Puys wordt met graagte gelinkt aan het vulkanisme